

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.154 van 20 december 2001
in de zaak A. 81.541/XIV-3447.**

In zake :
1. XXX,
2. XXX,
3. XXX,
die allen woonplaats kiezen bij
advocaat A. HOFMANS,
kantoor houdende te 2630 AARTSELAAR,
Koekoekstraat 20

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, XXX en XXX, van XXX nationaliteit, op 14 december 1998 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 1998 in hoofde van de derde verzoekende partij en van 21 oktober 1998 in hoofde van de eerste en van de tweede verzoekende partij, tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 januari 1998 in hoofde van de drie verzoekende partijen met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de eerste en aan de tweede verzoekende partij ter kennis gegeven op 28 oktober 1998 en aan de derde verzoekende partij ter kennis gegeven op 22 oktober 1998;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HOFMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur E. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 4 januari 1998 en zich vluchteling verklaren op 6 januari 1998; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 14 januari 1998 in aller hoofde beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 31 maart 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing in hoofde van de drie verzoekende partijen bevestigt; dat op 2 september 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissingen van 31 maart 1998 in hoofde van de drie verzoekende partijen intrekt; dat op 16 oktober 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken in hoofde van de derde verzoekende partij bevestigt; dat op 21 oktober 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken in hoofde van de eerste en van de tweede verzoekende partij bevestigt; dat deze drie laatste beslissingen de thans bestreden beslissingen zijn;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij in haar memorie van antwoord onder het kopje “II. De ontvankelijkheid” uiteenzet, eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen ter terechtzitting een pleitnota en een aantal stukken neerleggen; dat noch de pleitnota, noch het neerleggen van stukken ter terechtzitting door het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt voorzien; dat er geen redenen voorhanden zijn om deze toch te aanvaarden; dat de pleitnota en de stukken uit de debatten worden geweerd;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een geheel van middelen aanvoert dat luidt als volgt:

"Schending asielprocedureregels

Schending beginselen van behoorlijk bestuur: hoorplicht, motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel.

1)

Aangezien de beslissing d.d. 16 oktober 1998 en de beslissingen d.d. 21 oktober 1998 formeel behept zijn met nietigheid nu deze werden verzonden aan een verkeerd adres. Op 7 september 1998 had ondergetekende de Commissaris-generaal ingelicht omtrent de adreswijziging, doch hier werd niet de minste aandacht aan besteed. Evenmin werd de tussenkomst van ondergetekende als raadsman gerespecteerd waar deze normalerwijs copie bekomt van alle briefwisseling aan cliënten; zo kon het gebeuren dat de Commissaris-generaal op 4 september 1998 XXX opriep voor verhoor aan zijn vroegere adres; ondergetekende wist van niets want bekwam geen copie en XXX was net verhuis(d); op 16 oktober 1998 en ook op 21 oktober 1998 werden de bestreden beslissingen verzonden, doch opnieuw aan het oud adres; intussen had de adresverandering medegedeeld op 7 september 1998 al lang kunnen verwerkt zijn...

2)

XXX is nog steeds niet gehoord en zelfs nog nooit gehoord door de Commissaris-generaal niettegenstaande zijn getuigenis erg belangrijk is; hij werd als represaille t.o.v. zijn vader opgepakt en haast blind geslagen! Het daartoe overgelegd medisch bewijs wordt ook nu weer niet eens bel(a)ngrijk geacht, laat staan in overweging genomen.

3)

Aangezien de beslissingen d.d. 21 oktober 1998 t.a.v. XXX en XXX identiek zijn aan de eerdere beslissingen van 31 maart 1998 hoewel deze dus werden ingetrokken. Enkele passages werden weggelaten, wellicht omdat men inzag dat gelet op de eerdere kritieken geformuleerd bij de eerste procedure van de Raad van State, deze absoluut niet door de beugel kunnen..

Inhoudelijk blijft evenwel alles bij het oude zonder dat verzoekers na de 'intrekking' nog werden gehoord of de gelegenheid kregen zich anderzins uit te spreken. Als refere worden bovendien opnieuw de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken weerhouden, bekritiseerd in de eerdere procedure bij de Raad van State vermits betrokkenen daar maar zeer beknopt werden gehoord; zij werden aangemaand hun reciet zo kort mogelijk te houden. Wanneer zij details wensten te verstrekken, werden deze niet opgetekend of aanhoord zeggend letterlijk -alvorens een beslissing was genomen..- dat zij zulks maar aan de Commissaris-generaal moesten verhalen. Van bij het begin zijn dus de feitenversies niet correct genoteerd en zeker niet volledig zodat zij als vergelijkingspunten geen enkele waarde hebben.

4)

Het is een manifeste praktijk contra legem primo eerder aangevochten beslissingen 'in te trekken' (een wijze van besluitvorming die nergens in de wet is voorzien) om vervolgens zonder verder verhoor of mogelijkheid tot tegenspraak, nieuwe afwijzende beslissingen te treffen welke dusdanig gemotiveerd zijn dat men denkt de eerdere kritieken geformuleerd n.a.v. een procedure voor de Raad van State, te neutraliseren. Dit is de normale procedure zoals voorgeschreven door de wet uithollen met de enkele bedoeling de nietigverklaring door de Raad van State te ontlopen, doch tegelijkertijd wél dezelfde beslissingen opnieuw te officialiseren. Dit schendt de beginselen van behoorlijk bestuur zoals aangehaald. Die ratio doortrekkend heeft geen enkele voorziening bij de Raad van State enig nut; bovendien speculeert men er op dat uiteindelijk geen voorziening meer wordt ingesteld, zeker in onderhavige materie van asiel waar Fr. 7000 per verzoeker een aanzienlijk bedrag is...";

4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende uiteenzet:

"In een enig middel voeren verzoekers de schending van de asielprocedureregels, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan.

1. Overeenkomstig art. 51 bis van de Vreemdelingenwet wordt elke kandidaat-vluchteling verplicht woonplaats te kiezen en elke wijziging van de gekozen woonplaats met een ter post aangetekende zending mede te delen aan de Minister van Binnenlandse Zaken en aan de Commissaris-generaal. Elke kennisgeving, oproeping en vraag om inlichtingen is geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs.

De wijziging van de gekozen woonplaats van verzoekers werd noch voor de versturing van de oproeping aan de heer XXX dd. 4 september 1998 noch voor de betekening van de bevestigende beslissingen dd. 16 en 21 oktober 1998 ter kennis gebracht aan de diensten van het Commissariaat-generaal. Ook de brief gedateerd dd. 7 september 1998 met de adreswijziging van verzoekers kwam pas op 23 oktober 1998 ter kennis van de Commissaris-generaal. Hij heeft correct en geldig gehandeld door de oproeping voor verhoor voor XXX en de bevestigende beslissingen te adresseren op de voor hem laatst gekende woonplaats.

2. Aan de heer XXX, die in tegenstelling tot de twee andere verzoeker nog niet werd verhoord, werd de gelegenheid gegeven om alsnog zijn asielmotieven hetzij mondeling tijdens een verhoor op het CGVS hetzij schriftelijk toe te lichten. Hij gaf hieraan echter geen gevolg. Het verwijt van verzoekende partijen dat hij nooit verhoord werd is onterecht.

3. De Commissaris-generaal is niet verplicht de kandidaat-vluchteling na een intrekkingbeslissing opnieuw op te roepen voor een verhoor. Immers door de intrekkingbeslissing wordt de bevestigende beslissing juridisch onbestaande. De handelingen (bijvoorbeeld convocatie, interview, indiening vragenlijst, enzovoort), die de intrekkingbeslissing zijn voorafgegaan, behouden daarentegen wel hun rechtsgeldigheid. Dit betekent dat de Commissaris-generaal perfect nieuwe bevestigende beslissingen kon nemen op basis van het eerste verhoor zonder verzoekers een tweede maal te moeten oproepen voor verhoor.

Verweerder werpt verder op dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gedetailleerd is, en zich niet beperkt tot een samenvatting. Dit blijkt duidelijk uit de vraagstelling nr. 42 van de vragenlijst, en uit het genoteerde verslag van het antwoord (preciese data en feiten). Aan de asielzoeker wordt de gelegenheid geboden het relaas van de feiten op een gedetailleerde en autonome wijze uiteen te zetten. Er moet redelijkerwijze aangenomen worden dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, van bij de aanvang van de asielprocedure in België, alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag naar voren brengt. Verweerder wenst ook op te merken dat na een vergelijking van de diverse verklaringen (interview DVZ, interview Commissariaat-generaal) er diverse tegenstrijdigheden in het relaas werden vastgesteld. Deze tegenstrijdigheden zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen zoals ze door hen werden weergegeven.

4. Tenslotte meent verwerende partij te kunnen opwerpen dat de Commissaris-generaal autonoom kon overgaan tot de intrekking van de eerste bevestigende beslissingen van weigering van verblijf, d.d. 31 maart 1998, aangezien hijzelf de auteur was van de voornoemde beslissingen.

Het middel kan niet weerhouden worden.";

4.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord met betrekking de gegrondheid van het beroep tot nietigverklaring verwijst naar het verweer van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

4.4. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord het volgende uiteenzetten:

"Cruciaal in deze is dat de Commissaris-generaal eerdere beslissingen d.d. 31 maart 1998 introk per 2 september 1998 en betrokkenen het vluchtelingencentrum te Kapellen hadden moeten verlaten. Per 7 september 1998 deelde de raadsman de adreswijziging mede, doch een oproep voor verhoor aan XXX werd op zijn oud adres bezorgd zonder copie aan de raadsman; hij werd in die omstandigheden nooit verhoord.";

5.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in wat onder punt 1) van de "middelen in rechte" is uiteengezet en wat als een eerste onderdeel van het enige middel kan worden beschouwd, de schending aanvoeren van de in het kopje van het middel aangehaalde bepalingen en beginselen doordat enerzijds de bestreden beslissingen ten aanzien van de drie verzoekende partijen "formeel behept zijn met nietigheid nu deze werden verzonden aan een verkeerd adres" en anderzijds "de tussenkomst van (...) (de) raadsman niet (werd) gerespecteerd waar deze normalerwijs copie bekomt van alle briefwisseling aan (zijn) cliënten";

Overwegende dat enerzijds in herinnering dient te worden gebracht dat een eventuele gebrekkige betekening van een beslissing geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf; dat de bestreden beslissingen dan ook niet behept zijn met enige nietigheid doordat zij aan een "verkeerd adres" zijn verzonden; dat anderzijds geen enkele regel of plicht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebiedt een kopie van zijn briefwisseling met een kandidaat-vluchteling over te zenden aan de raadsman van deze kandidaat-vluchteling;

Overwegende dat, in zoverre de verzoekende partijen kritiek hebben op de kennisgeving van de oproep tot verhoor aan de derde verzoekende partij, dit zal worden onderzocht bij het tweede onderdeel van het middel;

5.2. Overwegende dat de verzoekende partijen onder punt 2) van de "middelen in rechte" en wat als een tweede onderdeel van het enige middel kan worden beschouwd, in essentie uiteenzetten dat de derde verzoekende partij niet werd gehoord door de commissaris-generaal "niettegenstaande zijn getuigenis erg belangrijk is";

Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geen toepassing vindt; dat het horen van een vreemdeling enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vereist zijn, met name wanneer de commissaris-generaal op geen enkele andere wijze de correcte feiten kan kennen; dat daargelaten de vraag of de getuigenis van de derde verzoekende partij dit karakter vertoont, uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal het nodig achtte de derde verzoekende partij te horen om op een zorgvuldige wijze tot een beslissing te komen; dat evenwel uit het dossier blijkt dat de commissaris-generaal bij aangetekende brief van 4 september 1998 de derde verzoekende partij opriep om gehoord te worden, doch dat de derde verzoekende partij op dit verzoek niet

is ingegaan; dat de raadsman van de verzoekende partijen inderdaad bij niet-aangetekende brief van 7 september 1998 de wijziging van het adres van de verzoekende partijen heeft meegedeeld; dat daargelaten de vraag naar de datum waarop de commissaris-generaal deze brief heeft ontvangen - als de afzender de waarborgen van een aangetekende brief onbenut laat, stelt hij zich bloot aan het risico dat bij betwisting vanwege de geadresseerde van de datum waarop deze de brief heeft ontvangen, hij de bewijslast draagt van het tijdstip van de ontvangst ervan - uit de door de verzoekende partij zelf aangehaalde datum van 7 september 1998 volgt dat de brief van de commissaris-generaal tot oproep tot verhoor werd verstuurd vooraleer de adreswijziging werd doorgegeven; dat gelet op het verzuim van de derde verzoekende partij om zich op het verhoor aan te bieden, de commissaris-generaal derhalve bij de beoordeling van de dringende beroepen in redelijkheid kon voorbijgaan aan de getuigenis van de derde verzoekende partij en beslissen op grond van de feitelijke gegevens die zich in het administratief dossier bevonden; dat dit onderdeel niet gegrond is;

5.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in wat onder punt 3) van de "middelen in rechte" is uiteengezet en wat als een derde onderdeel van het enige middel kan worden beschouwd, de schending inroepen van de in limine van het middel aangehaalde beginselen doordat beslissingen worden ingetrokken en vervangen door materiëel gelijkkluidende beslissingen en doordat de commissaris-generaal als referentiepunt bij het toetsen van eventuele tegenstrijdigheden tussen verscheidene verklaringen, zich andermaal baseert op de in de eerste procedure voor de dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen, terwijl zij voor deze dienst "werden aangemaand hun reciet zo kort mogelijk te houden" en "wanneer zij details wensten te verstrekken, (...) deze niet (werden) opgetekend of aanhoord zeggend letterlijk -alvorens een beslissing was genomen- dat zij zulks maar aan de Commissaris-generaal moesten vertellen";

Overwegende dat aan de Raad van State geen beginsel bekend is dat inhoudt dat de intrekking van een beslissing impliceert dat nadien geen materiëel gelijkkluidende beslissing kan worden genomen door de beslissende overheid; dat dit feit de aangehaalde beginselen niet schendt;

Overwegende dat de intrekking de administratieve rechtshandeling die er het voorwerp van uitmaakt, retroactief doet verdwijnen, zodat deze wordt geacht nooit te hebben bestaan; dat hierdoor de zaak geacht wordt weer in de toestand te zijn gebracht waarin zij zich bevond voor de ingetrokken beslissing; dat zulks inhoudt dat de procedure tot voorbereiding niet helemaal moet worden hervat; dat derhalve noch het niet-horen van de verzoekende partijen na de intrekking, noch het hen niet-geven van de gelegendheid zich nadien "anderszins uit te spreken", op zich de beslissing vitiëert of de aangevoerde beginselen miskent;

Overwegende dat de verzoekende partijen ook kritiek uiten op het horen bij de dienst Vreemdelingenzaken derwijze dat "van bij het begin (...) dus de feitenversies niet correct (zijn) genoteerd en zeker niet volledig zodat zij als vergelijkingspunten geen enkele waarde hebben";

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de verzoekende partijen voor de dienst Vreemdelingenzaken verklaren dat het verslag van hun verklaring overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben gegeven; dat de eerste verzoekende partij in haar verzoekschrift tot dringend beroep bij de commissaris-generaal stelt dat een reeks veranderende vragen op haar werd afgevuurd, dat haar door de dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd te antwoorden op de vragen zonder "om het even wat toe te voegen", en dat haar werd medegedeeld dat zij eventueel meer kwijt kon op het einde van het interview; dat de tweede verzoekende partij in haar verzoekschrift tot dringend beroep bij de commissaris-generaal stelt dat een reeks veranderende vragen op haar werd afgevuurd zodat zij niet de tijd kreeg haar ware bekommernissen te uiten;

Overwegende dat op grond van de stukken uit het administratief dossier blijkt dat tijdens het interview voor de dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partijen een reeks precieze vragen werd gesteld waarna hen de mogelijkheid werd geboden aan hun antwoorden nog bepaalde zaken toe te voegen; dat de eerste en de tweede verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid hebben gehad bijzonderheden te verstrekken; dat derhalve de commissaris-generaal in redelijkheid kon voortgaan op de feitelijke elementen die uit de verklaringen van de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken blijken; dat het onderdeel niet gegrond is;

5.4. Overwegende dat de verzoekende partijen in wat onder punt 4) van de "middelen in rechte" is uiteengezet, kritiek hebben op de intrekking van de beslissingen van 31 maart 1998; dat dit onderdeel van het middel bijgevolg gericht is tegen de intrekkingen van beslissingen van 2 september 1998 en niet tegen de in het verzoekschrift bestreden bevestigende beslissingen; dat de beslissingen tot intrekking van 2 september 1998 niet kunnen worden beschouwd als louter voorbereidende handelingen tot de thans bestreden bevestigende beslissingen van de commissaris-generaal waarvan de onregelmatigheid kan worden aangevoerd als annulatiemiddel tegen de thans bestreden bevestigende beslissingen van de commissaris-generaal zelf, binnen de termijn van beroep tegen die bevestigende

beslissingen; dat integendeel is vereist dat de intrekingsbeslissingen van 2 september 1998 als zelfstandig grievende beslissingen zelf binnen de termijn van beroep bij de Raad van State worden aangevochten of dat de onregelmatigheid ervan als middel tegen de bevestigende beslissingen enkel kan worden aangevoerd in zoverre de termijn om rechtstreeks tegen de intrekingsbeslissingen op te komen, nog niet verstreken is; dat niet blijkt dat aan deze voorwaarde voldaan is, minstens dat de verzoekende partijen dit niet aantonen; dat daargelaten of de verzoekende partijen belang hebben bij dit onderdeel, het middel niet op ontvankelijke wijze is aangevoerd;

5.5. Overwegende dat de verzoekende partijen nalaten in hun verzoekschrift te bepalen waardoor het redelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn; dat het middel wat dit betreft onontvankelijk is; dat geen gegrond middel werd opgeworpen tegen de bestreden beslissingen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op eenentwintigduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december tweeduizend en één , door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.